

varaja-vipine yamunā-kule, mañca manohara śobhita phule (1)

vanaspati-latā tuñ aye ākhi, tad upari kata ñ ākaye pākhī (2)

malaya anilo bahaye dhīre, ali-kula madhu-lobheye phire (3)

vāsantīra rākā urupa tadā, kaumudī bitore ādare sadā (4)

emata samaye rasika-bara, ārambhilo rāsa mūralīdhara (5)

śata-koñī gopī mājhete hari, rādhā-saha nāce ānanda kori (6)

mādhava-mohinī gāiyā gīta, harilo sakala jagata-cita (7)

sthābara-jañ gama mohilā satī, hārāolo candrā-balīra mati (8)

mathiyā baraja-kiśora-mana, antarita hoyā rādhā takhon (9)

bhaktivinoda paramāda gañ e, rāsa bhāñ galo (āji) rādhā vihane (10)

Vradžos giraitėse, prie Yamunos kranto stovi brangakmeniais inkrustuoti sostai, papuošti šalia augančiomis įvairių metų laikų gėlėmis, kurios pražydo vienu metu.

Šiose giraitėse daugybė įvairių vijoklių ir vaisinių medžių pamalonina akį. Ant šių medžių šakų turi daugybė paukščių, kurie saldžiai gieda.

Iš Malajos kalnų švelniai pučia kvapnus vėjelis, aplinkui skraido spiečiai kamanių, godžiai ieškančių nektaro.

Pavasarinio mėnulio pilnatis pagarbiai skleidžia neišsenkančią gaivinančių spindulių srovę.

Tokiu tinkamu metu aukščiausias besimėgaujantis Mūralīdhara Śrī Kṛṣṇa, laikydamas rankose fleitą pradeda rāsos šokį.

Džiūgaudamas tarp milijonų meilių piemenaičių, jų viduryje Śrī Kṛṣṇa su dideliu malonumu šoka kartu su Rādhārāī.

Rādhā savo nuostabiu dainavimu sužavi Mādhavą ir pavagia visų gyvų būtybių protus.

Išvydusios gražiąją rāsa-līlā, visos judančios ir nejudančios būtybės pakeičia savo prigimtį, skaisčios moterys palieka savo dharmą, o Candrāvalī širdis nevaldomai tirpsta.

Sujaudinusi Vraja-Kiśoro širdį gausiomis meilės ir prielankumo išraiškomis Rādhārāī pradingo iš (vasanti) rāsos.

Bhaktivinoda dabar nujaučia kažkokią negandą, nes be Rādhos rāsos šokis sustojo.

Śata-Koṭi Gopī

śata-koṭi gopī mādhava-mana, rākhite nārilo kori jatana (1)

veṅ u-gīte dāke rādhikā-nāma, eso eso rādhe! akoye śyāma (2)

bhāṅ giyā śrī-rāsa-maṅṅ ala tabe, rādhā-anveṅ aṅ e calaye jabe (3)

dekhā diyā rādhe! rākhoha prāṅ a! boliya kāṅ daye kānane kāna (4)

nirjana kānane, rādhāre dhorī, miliyā parāṅ a juṅ āya hari (5)

bole, tūhu vinā kāhāra rāsa? tūhu lāgi mora varaja-vāsa (6)

e heno rādhikā-caraṅ a-tale, bhaktivinoda kāṅ diyā bole (7)

“tuwā gaṅ a-mājhe āmāre gaṅ i, kinkorī koriyā rakho apani” (8)

Milijonai meilių piemenaičių negali išlaikyti Mādhavos dėmesio, nors jos taip sunkiai stengiasi.

Fleitos giesmė šaukia Rādhikos vardą, o Śrī Śyāmasundara prašo jos: „Ateik čia, ateik čia, Rādhā!“

Kai jis išeina ieškoti Śrīmatī Rādhikos, rāsos šokis sustoja.

Visur miške jos ieškodamas, Kāna verkia ir šaukia: „O mylimoji Rādhā, prašau, pasirodyk man.“

Suteik man savo daršaną ir išgelbėk mano gyvybę!“

Nuošalioje vietoje girios glūdumoje susitikęs Rādhiką, jis ją apkabina ir taip atgauna gyvybę.

Kṛṣṇa a sako Śrīmatī Rādhikai: „Argi galima kalbėti apie rāsos šokį be tavęs? Tik dėl tavęs aš gyvenu Vrajoje.“

Verkdamas prie Rādhikos lotosinių pėdų Bhaktivinoda sako: „O Śrīmatī Rādhārāṇī, įtrauk ir mane į savo asmeninių palydovių sąrašą, padaryk mane savo tarnaitę ir asmeniškai pasirūpink manim.“